

Ιερά Σύνοδος προς μαθητές: Οι Τρεις Ιεράρχες ας είναι πρότυπό μας για την αληθινή φιλία

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Ὡς μία αφορμή χαράς, εκκλησιασμού, ξεκούρασης, αλλά και γνωριμίας μαζί τους χαρακτηρίζει την εορτή των προστατών της Ελληνικής Παιδείας, των Τριών Ιεραρχών, στο μήνυμά της με αφορμή τον εφετινό εορτασμό - στις 30 Ιανουαρίου - η Ιερά Σύνοδος της [Εκκλησίας της Ελλάδος](#).

Το νόημα του μηνύματος αναφέρεται στην αληθινή έννοια της φιλίας με την Ιερά Σύνοδο να καλεί τους μαθητές και τις μαθήτριες, μέσα από τον βίο και την προσφορά των Τριών Ιεραρχών, να κατανοήσουν το δείγμα της αληθινής φιλίας που διαχρονικά μας διδάσκουν.

“Αγαπητά μας παιδιά, σε μια εποχή σαν τη δική μας όπου οι ανθρώπινες διαπροσωπικές σχέσεις, η αληθινή αγάπη και φιλία, η αλληλοκατανόηση και η καλοσύνη διέρχονται σε μεγάλο βαθμό κρίση, εμείς οφείλουμε στον εαυτό μας, τον συνάνθρωπο και τον Θεό να αγωνιστούμε να μην επικρατήσει το κακό, η αδιαφορία, η απαξίωση της αγάπης και της φιλίας. Πρότυπο μας ας είναι οι Τρεις

Ιεράρχες, οι οποίοι επειδή πήραν στα σοβαρά το Ευαγγέλιο και την πίστη στον Χριστό, έζησαν την φιλία και την αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο όσο λίγοι άνθρωποι. Και αυτό τους έκανε αληθινά ευτυχισμένους. Έζησαν με πληρότητα την Αλήθεια, την Σοφία και τον Λόγο του Θεού. Σας ευχόμαστε από καρδιάς έτσι ευτυχισμένη να είναι και η δική σας ζωή”, καταλήγει το μήνυμα.

Ακολουθεί ολόκληρο το μήνυμα:

Άγαπητά μας παιδιά,

Ὁ με-γά-λος προ-σω-κρα-τι-κός φι-λό-σο-φος Δη-μό-κρι-τος ἐ-πε-σή-μα-νε σέ μί-α φρά-ση του μί-α με-γά-λη ἀ-λή-θεια: «Βί-ος ἀ-νε-όρ-τα-στος μα-κρή ὁ-δός ἀ-παν-δό-κευ-τος»^[1]. Δη-λα-δή, ζω-ή χω-ρίς ἐ-ορ-τές εἶ-ναι δρό-μος μα-κρύ-ς χω-ρίς παν-δο-χεῖ-ο. Πό-σο κο-πι-α-στι-κό θά ἦ-ταν γιά ἐ-κεί-νους τούς χρό-νους νά τα-ξι-δεύ-ει κά-ποι-ος χω-ρίς νά μπο-ρεῖ νά ξε-κου-ρα-σθεῖ κά-που-.. Ἡ Ἐκ-κλη-σί-α μας πο-λύ νω-ρίς κα-τα-νό-η-σε τήν ἀ-ξί-α τῶν ἐ-ορ-τῶν, γι’ αὐ-τό καί τό ἐκ-κλη-σι-α-στι-κό ἔ-τος εἶ-ναι κα-τά-σπαρ-το ἀ-πό αὐ-τές. Σή-με-ρα ἐ-ορ-τά-ζον-ται, ὅ-λως ἰ-δι-αι-τέ-ρως, οἱ ἁ-γιοι Τρεῖς Ἰ-ε-ράρ-χες, Βα-σί-λει-ος ὁ Μέ-γας, Γρη-γό-ριος ὁ Θε-ο-λό-γος καί Ἰω-άν-νης ὁ Χρυ-σό-στο-μος. Ἡ ἐ-ορ-τή τους εἶ-ναι ἀφορ-μή χα-ρᾶς, ἐκ-κλη-σια-σμοῦ, ξε-κού-ρα-σης, ἀλ-λά καί γνω-ρι-μί-ας μα-ζί τους.

Εἶ-ναι γε-γο-νός ὅ-τι ὁ ἄν-θρω-πος δέν μπο-ρεῖ νά ζή-σει μό-νος του ἀ-πο-κομ-μέ-νος ἀ-πό τούς ἄλ-λους. Ἀ-πό τήν δη-μι-ουρ-γί-α του ρέ-πει πρός τήν ἐ-νό-τη-τα καί ὅ-ταν δι-α-σπᾶ-ται ἡ ἐνό-τη-τα μέ ἔ-ρι-δες, δι-α-πλη-κτι-σμούς, ἐ-γω-ϊ-σμούς, τό-τε ὁ ἄν-θρω-πος τραυ-μα-τί-ζε-ται, πλη-γώ-νε-ται, γί-νε-ται δυ-στυ-χι-σμέ-νος. Γι’ αὐ-τό στήν ζω-ή μας οἱ ἀ-λη-θι-νοί φί-λοι εἶ-ναι στή-ριγ-μα, δεύ-τε-ρη οἰ-κο-γέ-νειά μας, πρό-σω-πα μέ τά ὁ-ποῖ-α μπο-ροῦ-με νά μοι-ρα-στοῦ-με τούς προ-βλη-μα-τι-σμούς μας, τίς χα-ρές, τίς λύ-πες, τίς ἀ-νη-су-χί-ες μας. Στήν Ἐκ-κλη-σί-α ἀ-πο-κτοῦ-με τήν αἴ-σθη-ση ὅ-τι ὁ πιό ἀ-γα-πη-τός καί ἀ-λη-θι-νός μας φί-λος εἶ-ναι ὁ Χρι-στός. Οἱ Ἁ-γιοί Του, ὅ-πως οἱ Τρεῖς Ἰ-ε-ράρ-χες, εἶ-ναι καί αὐ-τοί φί-λοι μας πού δέν παύ-ουν νά ἐν-δι-αφέ-ρον-ται γιά ἐ-μᾶς καί τά προ-βλή-μα-τά μας, ἀρ-κεῖ νά τούς ἐμ-πι-στεύό-μα-στε καί νά τούς ἀ-γα-ποῦ-με. Για-τί ἀ-λη-θι-νή φι-λί-α χω-ρίς ἐμ-πι-στο-σύ-νη, ἀ-γά-πη καί ἀλ-λη-λο-κα-τα-νό-η-ση δέν μπο-ρεῖ νά ὑπάρ-ξει. Οἱ Ἁ-γιοι συ-νο-μι-λοῦν μα-ζί μας, μᾶς συν-τρο-φεύ-ουν, μᾶς δι-δά-σκουν μέ τήν ζω-ή τους, μέ τά συγ-γράμ-μα-τά τους, μέ τίς προ-σευ-χές καί τήν ἀ-γά-πη τους.

Οἱ ἁ-γιοι Τρεῖς Ἰ-ε-ράρ-χες, οἱ ὁ-ποῖ-οι ἦ-ταν Ἐ-πί-σκο-ποι τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, ἔ-ζη-σαν τόν 4ο μ.Χ. αἰ. Ὑ-πῆρ-ξαν πο-λύ μορ-φω-μέ-νοι καί ἔ-κα-ναν ἐκ-πλη-κτι-κές γιά τήν ἐ-πο-χή τους σπου-δές. Γι’ αὐ-τόν τόν λό-γο θε-ω-ροῦν-ται προ-στά-τες τῆς

Παι-δεί-ας, τῶν Γραμ-μά-των, τῶν μα-θη-τῶν. Ὅ-μως, οἱ Τρεῖς Ἰ-ε-ράρ-χες δέν ὑ-πῆρ-ξαν μό-νο ἄν-θρω-ποι τῶν Γραμ-μά-των καί τῶν Ἐπι-στη-μῶν, ὅ-πως τῆς φι-λο-σο-φί-ας, τῆς φι-λο-λο-γί-ας, τῆς θε-ο-λο-γί-ας, τῆς ἱ-α-τρι-κῆς, τῆς ἄ-στρο-νο-μί-ας, ἄλ-λά καί ἄν-θρω-ποι ἁ-λη-θι-νῆς ἁ-γά-πης καί φι-λί-ας. Ἀ-γά-πη-σαν πρῶ-τα ἁ-πό ὁ-λους καί ἁ-πό ὁ-λα τόν Χρι-στό, καί πα-ράλ-λη-λα κά-θε ἄν-θρω-πο. Γιά πα-ρά-δειγ-μα, ὁ Μέ-γας Βα-σί-λει-ος μέ τίς ἱ-α-τρι-κές του γνώ-σεις πε-ρι-έ-θαλ-πε ἁ-σθε-νεῖς πού ἔ-πα-σχαν ἁ-πό λέ-πρα, ἁ-νί-α-τη γιά τήν ἐ-πο-χή του ἁ-σθέ-νεια, καί δέν δί-στα-ζε νά τούς ὑ-πη-ρε-τεῖ ὁ ἴ-διος καί νά ἁ-σπά-ζε-ται μά-λι-στα τά πλη-γω-μέ-να μέ-λη τους, σάν νά ἦ-ταν μέ-λη τοῦ Χρι-στοῦ. Ὁ ἅ-γιος Γρη-γό-ριος ὁ Θε-ο-λό-γος μοί-ρα-σε τήν με-γά-λη πα-τρι-κή του πε-ρι-ου-σί-α στούς φτω-χούς καί πάν-το-τε συμ-πα-ρα-στε-κό-ταν σέ κά-θε ἄν-θρω-πο πού ἔπα-σχε. Ὁ ἅγιος Ἰ-ω-άν-νης ὁ Χρυ-σό-στο-μος δέν δί-στα-σε νά συγ-κρου-στεῖ μέ τήν παν-το-δύ-να-μη πο-λι-τι-κή ἐ-ξου-σί-α, γιά νά ὑ-πε-ρα-σπί-σει ἄν-θρώ-πους πού ἁ-δι-κοῦν-ταν κα-τά-φω-ρα.

Αὐ-τό, ἁ-γα-πη-τά μας παι-διά, εἶ-ναι δεῖγ-μα ἁ-λη-θι-νῆς φι-λί-ας καί ἁ-γά-πης· νά μή ζεῖ κά-ποι-ος μό-νο γιά τόν ἐ-αυ-τό του, ἄλ-λά νά ζεῖ καί γιά τούς ἄλ-λους, γιά νά ἐ-πι-τευ-χθεῖ, ὅ-σο εἶ-ναι ду-να-τόν, ἡ ἐ-νό-τη-τα στήν ὁ-ποί-α ἁ-να-φερ-θή-κα-με προ-η-γου-μέ-νως. Οἱ Τρεῖς Ἰ-ε-ράρ-χες ἁ-ξι-ο-ποί-η-σαν τήν με-γά-λη τους μόρ-φω-ση, δι-α-κο-νῶν-τας τόν Θε-ό, τήν Ἐκ-κλη-σί-α, τόν συ-νάν-θρω-πο, ἁ-να-κου-φί-ζον-τας τόν πό-νο, τήν ἁ-δι-κί-α, τήν φτώ-χεια, τήν κοι-νω-νι-κή ἐ-ξα-θλί-ω-ση. Ἄς πα-ρα-κο-λου-θή-σου-με γιά λί-γο τήν σκέ-ψη τοῦ ἁ-γί-ου Ἰ-ω-άν-νη Χρυ-σο-στό-μου γιά τό τί ση-μαί-νει φι-λί-α: «Ὁ ἁ-λη-θι-νός φί-λος εἶ-ναι στίς ду-σκο-λί-ες τῆς ζω-ῆς μας ὅ-,τι καί τό φάρ-μα-κο στίς ἁρ-ρώ-στιες μας· ἡ ἁ-λη-θι-νή φι-λί-α εἶ-ναι φρού-ριο, ἁ-σφά-λεια, πε-ρι-ου-σί-α, ἀπό-λαυ-ση καί εὐ-τυ-χί-α». Μά-λι-στα, ἐ-πι-σή-μαι-νε τήν με-γά-λη ἁ-λή-θεια ὅ-τι «Τί-πο-τε δέν μα-στί-ζει τό-σο τό ἄν-θρώ-πι-νο γέ-νος, ὅ-σο ἡ πε-ρι-φρό-νη-ση τῆς φι-λί-ας καί τῆς ἁ-γά-πης καί ἡ ἔλ-λει-ψη προ-θυ-μί-ας γιά τήν πραγ-μα-το-ποί-η-σή τους».

Καί ὁ ἅ-γιος Γρη-γό-ριος ὁ Θε-ο-λό-γος γρά-φει τά ἐ-ξῆς, ὅ-σον ἁ-φο-ρᾷ στήν ὑ-πο-δειγ-μα-τι-κή φι-λί-α του μέ τόν ἅ-γιο Βα-σί-λει-ο: «Ἀγω-νι-ζό-μα-σταν καί οἱ δύ-ο ὅ-χι ποι-ός νά ἔ-χει πρω-τεῖ-ο, ἄλ-λά ποι-ός νά τό πα-ρα-χω-ρή-σει στόν ἄλ-λον. Θε-ω-ρού-σα-με δι-κή μας ὁ ἔ-νας τήν ἐ-πι-τυ-χί-α τοῦ ἄλ-λου. Φαι-νό-ταν οἱ ду-ό μας νά ἔ-χου-με μί-α ψυ-χή πού κα-τοι-κοῦ-σε σέ δύ-ο σώ-μα-τα».

Ἀ-γα-πη-τά μας παι-διά, σέ μιά ἐ-πο-χή σάν τήν δι-κή μας ὅ-που οἱ ἄν-θρώ-πι-νες δι-α-προ-σω-πι-κές σχέ-σεις, ἡ ἁ-λη-θι-νή ἁ-γά-πη καί φι-λί-α, ἡ ἁλ-λη-λο-κα-τα-νό-η-ση καί ἡ κα-λω-σύ-νη δι-έρ-χον-ται σέ με-γά-λο βαθ-μό κρί-ση, ἐ-μεῖς ὁ-φεί-λου-με στόν ἐ-αυ-τό μας, τόν συ-νάν-θρω-πο καί τόν Θε-ό νά ἁ-γω-νι-στοῦ-με γιά νά μήν ἐ-πι-κρα-τή-σει τό κα-κό, ἡ ἁ-δι-α-φο-ρί-α, ἡ

ἀ-πα-ξί-ω-ση τῆς ἀ-γά-πης καί τῆς φι-λί-ας. Πρό-τυ-πό μας ἄς εἶ-ναι οἱ Τρεῖς Ἱ-ε-ράρ-χες, οἱ ὁ-ποῖ-οι ἐ-πει-δή πῆ-ραν στά σο-βα-ρά τό Εὐ-αγ-γέ-λιο καί τήν πί-στη στόν Χρι-στό, ἔ-ζη-σαν τήν φι-λί-α καί τήν ἀ-γά-πη πρός τόν Θε-ό καί τόν συ-νάν-θρω-πο ὅσο λί-γοι ἄν-θρω-ποι. Καί αὐ-τό τούς ἔ-κα-νε ἀ-λη-θι-νά εὐ-τυ-χι-σμέ-νους· ἔ-ζη-σαν, μέ πλη-ρό-τη-τα τήν Ἀ-λή-θεια, τήν Σο-φί-α καί τόν Λό-γο τοῦ Θε-οῦ. Σᾶς εὐ-χό-μα-στε ἀ-πό καρ-διᾶς ἔ-τσι εὐ-τυ-χι-σμέ-νη νά εἶ-ναι καί ἡ δι-κή σας ζω-ή.

Με-τά πολ-λῆς πα-τρι-κῆς ἀ-γά-πης καί εὐ-χῶν ἐν Κυ-ρί-ω

† Ὁ Ἀ-θη-νῶν **Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ**

Πρό-ε-δρος τῆς Ἱ-ε-ραῖς Συ-νό-δου τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας τῆς Ἑλ-λά-δος

[\[1\]](#) Ἰωάννου Στοβαίου, Ἀνθολόγιον, βιβλίον 3, κεφ. 16, παρ. 23.

**ΜΗΝΥΜΑ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ
(30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2026)**

Αγαπητά μας παιδιά,

Ο μεγάλος προσωκρατικός φιλόσοφος Δημόκριτος έπεσήμανε σέ μία φράση του μία μεγάλη αλήθεια: «Βίος άνεόρταστος μακρή όδός άπανδόκευτος»¹. Δηλαδή, ζωή χωρίς έορτές είναι δρόμος μακρύς χωρίς πανδοχείο. Πόσο κοπιαστικό θά ήταν γιά εκείνους τούς χρόνους νά ταξιδεύει κάποιος χωρίς νά μπορεί νά ξεκουρασθεῖ κάπου... Η Έκκλησία μας πολύ νωρίς κατανόησε τήν αξία τών έορτών, γί αυτό καί τό εκκλησιαστικό έτος εἶναι κατάσπαρτο από αυτές. Σήμερα έορτάζονται, όλως ιδιαιτέρως, οί Άγιοι Τρεῖς Ιεράρχες, Βασίλειος ό Μέγας, Γρηγόριος ό Θεολόγος καί Ιωάννης ό Χρυσόστομος. Η έορτή τους εἶναι άφορμή χαράς, εκκλησιασμοῦ, ξεκούρασης, αλλά καί γνωριμίας μαζί τους.

Εἶναι γεγονός ότι ό άνθρωπος δέν μπορεί νά ζήσει μόνος του άποκομμένος από τούς άλλους. Από τήν δημιουργία του ρέπει πρós τήν ένότητα καί όταν διασπᾶται ή ένότητα μέ έριδες, διαπληκτισμούς, έγωϊσμούς, τότε ό άνθρωπος τραυματίζεται, πληγώνεται, γίνεται δυστυχισμένος. Γι αυτό στήν ζωή μας οί άληθινοί φίλοι εἶναι στήριγμα, δεύτερη οίκογένειά μας, πρόσωπα μέ τά όποία μπορούμε νά μοιραστοῦμε τούς προβληματισμούς μας, τίς χαρές, τίς λύπες, τίς άνησυχίες μας. Στήν Έκκλησία άποκτοῦμε τήν αἴσθηση ότι ό πιό αγαπητός καί άληθινός μας φίλος εἶναι ό Χριστός. Οί Άγιοί Του, όπως οί Τρεῖς Ιεράρχες, εἶναι καί αυτοί φίλοι μας πού δέν παύουν νά ενδιαφέρονται γιά έμᾶς καί τά προβλήματά μας, άρκεῖ νά τούς έμπιστευόμαστε καί νά τούς αγαποῦμε. Γιατί άληθινή φιλία χωρίς έμπιστοσύνη, άγάπη καί άλληλοκατανόηση δέν μπορεί νά υπάρξει. Οί Άγιοι συνομιλοῦν μαζί μας, μᾶς συντροφεύουν,

¹ Ιωάννου Στοβαίου, Άνθολόγιον, βιβλίον 3, κεφ. 16, παρ. 23.

μᾶς διδάσκουν μέ τήν ζωή τους, μέ τά συγγράμματά τους, μέ τίς προσευχές καί τήν ἀγάπη τους.

Οἱ ἅγιοι Τρεῖς Ἱεράρχες, οἱ ὅποιοι ἦταν Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, ἔζησαν τόν 4ο μ.Χ. αἰ. Ὑπῆρξαν πολύ μορφωμένοι καί ἔκαναν ἐκπληκτικές γιά τήν ἐποχή τους σπουδές. Γι' αὐτόν τόν λόγο θεωροῦνται προστάτες τῆς Παιδείας, τῶν Γραμμάτων, τῶν μαθητῶν. Ὅμως, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες δέν ὑπῆρξαν μόνο ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων καί τῶν Ἐπιστημῶν, ὅπως τῆς φιλοσοφίας, τῆς φιλολογίας, τῆς θεολογίας, τῆς ἱατρικῆς, τῆς ἀστρονομίας, ἀλλά καί ἄνθρωποι ἀληθινῆς ἀγάπης καί φιλίας. Ἀγάπησαν πρῶτα ἀπό ὅλους καί ἀπό ὅλα τόν Χριστό, καί παράλληλα κάθε ἄνθρωπο. Γιά παράδειγμα, ὁ Μέγας Βασίλειος μέ τίς ἱατρικές του γνώσεις περιέθαλπε ἀσθενεῖς πού ἔπασχαν ἀπό λέπρα, ἀνίατη γιά τήν ἐποχή του ἀσθένεια, καί δέν δίσταζε νά τοὺς ὑπηρετεῖ ὁ ἴδιος καί νά ἀσπάζεται μάλιστα τά πληγωμένα μέλη τους, σάν νά ἦταν μέλη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μοίρασε τήν μεγάλη πατρική του περιουσία στοὺς φτωχοὺς καί πάντοτε συμπαραστεκόταν σέ κάθε ἄνθρωπο πού ἔπασχε. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος δέν δίστασε νά συγκρουστεῖ μέ τήν παντοδύναμη πολιτική ἐξουσία, γιά νά ὑπερασπίσει ἀνθρώπους πού ἀδικοῦνταν κατάφωρα.

Αὐτό, ἀγαπητά μας παιδιά, εἶναι δεῖγμα ἀληθινῆς φιλίας καί ἀγάπης· νά μή ζεῖ κάποιος μόνο γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά νά ζεῖ καί γιά τοὺς ἄλλους, γιά νά ἐπιτευχθεῖ, ὅσο εἶναι δυνατόν, ἡ ἐνότητα στήν ὁποία ἀναφερθήκαμε προηγουμένως. Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες ἀξιοποίησαν τήν μεγάλη τους μόρφωση, διακονῶντας τόν Θεό, τήν Ἐκκλησία, τόν συνάνθρωπο, ἀνακουφίζοντας τόν πόνο, τήν ἀδικία, τήν φτώχεια, τήν κοινωνική ἐξαθλίωση. Ἄς παρακολουθήσουμε γιά λίγο τήν σκέψη τοῦ ἁγίου Ἰωάννη Χρυσοστόμου γιά τό τί σημαίνει φιλία: «Ὁ ἀληθινός φίλος εἶναι στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς μας ὅ,τι καί τό φάρμακο στίς ἀρρώστειες μας· ἡ ἀληθινή φιλία εἶναι φρούριο, ἀσφάλεια, παρουσία, ἀπόλαυση καί εὐτυχία». Μάλιστα, ἐπισήμαινε τήν μεγάλη ἀλήθεια ὅτι «Τίποτε δέν μαστίζει τόσο τό ἀνθρώπινο γένος, ὅσο

ή περιφρόνηση τῆς φιλίας καί τῆς ἀγάπης καί ἡ ἑλλειψη προθυμίας γιά τήν πραγματοποίησή τους».

Καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γράφει τά ἑξῆς, ὅσον ἀφορᾷ στήν ὑποδειγματική φιλία του μέ τόν ἅγιο Βασίλειο: «Ἀγωνιζόμασταν καί οἱ δύο ὄχι ποιός νά ἔχει πρωτεῖο, ἀλλά ποιός νά τό παραχωρήσει στόν ἄλλον. Θεωρούσαμε δική μας ὁ ἕνας τήν ἐπιτυχία τοῦ ἄλλου. Φαινόταν οἱ δύο μας νά ἔχουμε μία ψυχή πού κατοικοῦσε σέ δύο σώματα».

Ἀγαπητά μας παιδιά, σέ μιά ἐποχή σάν τήν δική μας ὅπου οἱ ἀνθρώπινες διαπροσωπικές σχέσεις, ἡ ἀληθινή ἀγάπη καί φιλία, ἡ ἀλληλοκατανόηση καί ἡ καλωσύνη διέρχονται σέ μεγάλο βαθμό κρίση, ἐμεῖς ὀφείλουμε στόν ἑαυτό μας, τόν συνάνθρωπο καί τόν Θεό νά ἀγωνιστοῦμε γιά νά μήν ἐπικρατήσῃ τό κακό, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀπαξίωση τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλίας. Πρότυπό μας ἄς εἶναι οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι ἐπειδή πῆραν στά σοβαρά τό Εὐαγγέλιο καί τήν πίστη στόν Χριστό, ἔζησαν τήν φιλία καί τήν ἀγάπη πρός τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο ὅσο λίγοι ἄνθρωποι. Καί αὐτό τούς ἔκανε ἀληθινά εὐτυχισμένους· ἔζησαν, μέ πληρότητα τήν Ἀλήθεια, τήν Σοφία καί τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ. Σᾶς εὐχόμαστε ἀπό καρδιάς ἔτσι εὐτυχισμένη νά εἶναι καί ἡ δική σας ζωή.

Μετά πολλῆς πατρικῆς ἀγάπης καί εὐχῶν ἐν Κυρίῳ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ**

Ἁθηνῶν Ἱεραρχος β' ὀρίερος

Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος